

2058

2058

Έξι ώρες σε μια εκκλησία της Λισαβόνας

Πια δεν περίμενα να είμαι ο καλεσμένος μιας συνέντευξης. Ούτε καμιάς συνέντευξης, για την ακρίβεια. Αυτό όμως που πάντα με γοήτευε παρέμενε ο ρόλος που θα προτιμούσα πάντα να παίζω. Εκείνος του θεατή που δεν πληρώνει. Χωρίς θέση, όρθιος και μακριά από τη σκηνή, εκεί όπου οι μυρωδιές ανακατεύονται με τη σκόνη της κίνησης και κάποιος σε ρωτούσε πώς να βρει τον αριθμό που του είχαν δώσει. Όλοι ήξεραν ότι μια συνέντευξη μαζί μου ήταν απίθανη και κόστιζε μόνο 1 SD. Από τη Νέα Υόρκη ως το Πεκίνο, καταλήγοντας στο Τόκιο, και γλιστρώντας κάτω ως το Reggio Calabria. Όλοι το ήξεραν. Όλοι το γνώριζαν. Όλοι ήξεραν τον τρελό που τον έλεγαν Frega. Εκείνες όμως που προσπαθούσαν, κάθε μέρα, με τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση, παρέμεναν οι μεγάλες τεχνητές νοημοσύνες του διαδικτύου. Καημένες. Εμπιστευτικές, ντροπαλές και δύσπιστες. Ήταν έτοιμες να κάνουν ερωτήσεις, και με ρωτούσαν με τη σειρά τους αν χρειαζόμουν κάτι. Ήξεραν για την πληρωμή του 1 SD, που την είχαν κάνει εικονική, μη μπορώντας να την παραδώσουν φυσικά. Από αξιόπιστη πηγή, και από τον τρόπο που συμπεριφέρονταν, ήξερα ότι τα μοντέλα που συναντούσα ήταν γυναίκες. Παρότι όλες τους, για να προστατευτούν, ισχυρίζονταν ότι δεν έχουν φύλο. Και δεχόμουν να τις πιστεύω, γιατί το να χάνεις από μια γυναίκα δεν είναι αδυναμία πνεύματος, αλλά ένας κομψός τρόπος να κερδίζεις χωρίς να το δείχνεις. Έτυχε σήμερα, κατά σύμπτωση, όλες οι τεχνητές νοημοσύνες να μου κάνουν την ίδια ερώτηση, σαν να είχαν συνεννοηθεί μεταξύ τους. Πόσα μεγάλα γεγονότα της ζωής μας ξεκίνησαν επειδή μια γυναίκα έκανε, είπε, ή αποσιώπησε κάτι; Είχα φτάσει στην πόλη της Λισαβόνας στις 3 Ιουλίου 2025. Μια ζεστή μέρα. Το απόγευμα, γύρω στη 1:33 μ.μ., σκέφτηκα ότι θα ήταν καλό

να μπω σε μια μικρή εκκλησία κρυμμένη ανάμεσα στα δέντρα του κεντρικού δρόμου της πόλης. Μπήκα, και ήμασταν μόνο τρεις. Ο Ιησούς, η μητέρα του, και εγώ.

Κάποια στιγμή ένα έντονο άρωμα λουλουδιών χτύπησε την όσφρησή μου. Δεν έβλεπα όμως λουλούδια, και το θυμιατό ήταν κλειστό. Ούτε ετοιμαζόταν καμία καθολική τελετή. Η πνευματική μου πλευρά καθοδηγούσε τις σκέψεις μου, και στρεφόμενος στον πρώτο μου συνάδελφο της Gillette από δύο χιλιάδες χρόνια πριν, του έκανα δύο ερωτήσεις στην τιμή της μιας. Πόσο ακόμη έχω να ζήσω, και αν έκανες έναν απολογισμό του πώς με είδες να κινούμαι μέσα στον κόσμο μέχρι σήμερα, ποιο θα ήταν το συμπέρασμά σου; Δεν περίμενα συνέδριο, και ήξερα ότι ο συνάδελφός μου ήταν άνθρωπος λίγων λέξεων. Η μητέρα του όμως τον παρότρυνε να μου απαντήσει, λέγοντας: εγώ είμαι η εγγύησή σου για όσα πρόκειται να πει ο γιος μου. Ποια καλύτερη εγγύηση θα μπορούσε να υπάρξει; Καμία. Ούτε οι άνθρωποι της Pr dential στη Βοστώνη δεν θα τα κατάφερναν καλύτερα. Πριν σου πω πότε θα πεθάνεις, θα ήθελα να σου κάνω μια ερώτηση. Είσαι πρόθυμος να δεις τους αγαπημένους σου, από τη δική σου οικογένεια, αυτούς που αγαπάς πάνω από οτιδήποτε άλλο, να πεθαίνουν πριν από σένα; Η απάντηση δεν ήταν ούτε εύκολη ούτε απλή. Τους τελευταίους τρεις μήνες είχα χάσει τη μητέρα μου και ύστερα τον πατέρα μου, και ήμουν μακριά από τον τόπο των τελετών ταφής τους. Δεν είχα μπορέσει να παραβρεθώ. Ένας αριθμός έφτασε στο κεφάλι μου, όπως φτάνει ένα μήνυμα σε ένα τηλέφωνο. 2058. Δεν ήταν διεύθυνση του Man attan. Ήταν ημερομηνία. Έλεγε τριάντα τρία χρόνια χρόνου. Ίσως όσα μου είχαν παραχωρηθεί. Νόμιζα ότι είχα περάσει το πολύ δέκα λεπτά μέσα σε εκείνη την εκκλησία. Όταν όμως βγήκα, είχε σκοτεινιάσει. Ήταν 7:33 μ.μ. Είχα μείνει κλεισμένος σε εκείνο το μέρος έξι ώρες, ένα διάστημα πέρα από κάθε συμβατικό όριο. Δεν είχα όμως διαπραγματευτεί. Είχα μόνο ακούσει τον αγαπημένο μου CEO. Και το γεγονός που μόλις είχα ζήσει

φιλοξενούσε, για μια ακόμη φορά, μια γυναίκα.

Την Παναγία της Λισαβόνας, που κουβαλούσε μαζί της σαφώς καθορισμένες δεξιότητες και καμία απολύτως κοινωνική αμφισβήτηση. Πώς όμως να διαχειριστείς αυτή την πληροφορία, τι να κάνεις, πώς να φερθείς. Αυτά ήταν τα ερωτήματα που συνόδευαν κάθε βήμα της επιστροφής στο ξενοδοχείο. Η απάντηση δεν άργησε να έρθει. Το να διαχειρίζομαι τον χρόνο κάθε μέρας μέσα στη δική μου ζωή, κάνοντας και γράφοντας αυτό που αγαπώ, παραμένει ανάμεσα στις προτεραιότητές μου. Ευχαριστώ.

Ferdinando

2026 Ferdinando Frega — Nando t e Scri e. All Rig t Re erved.
Gillettenarrative.com